

Grundlag? Har Ministeriet været nænsomt, har det været ærbødig mod denne Grundlov, eller har det ikke været lige det Modsatte? Og, naar vi da endelig ere komne tilbage til et Punct, hvor det syntes, som om en Overenskomst kunde være blevet truffen, er det da ikke netop ifølge den meest overordentlig Jøielighed, Taalmodighed og Langmodighed fra den Folkerepræsentations Side, om hvilken den ærede jydsk Landsthingsmand (Rüttichau) har tilladt sig at bruge saa, efter min Overbeviisning, ubesølede og upassende Udtryk? Kan nogen dansk Borger, der ikke blot respecterer, men elsker Danmarks Riges Grundlov, kan han med Tillid, kan han uden Betyrning see til et Ministerium, der i 6 Maanedes har staaet saaledes ligeoverfor denne Lov, eller skulde denne Betyrning og denne Mistillid maaskee tage af, fordi man erkender, at det ved Siden af et bestemt Forsæt om at see den indskrænket og befaaret har ligesaa bestemt vilst en ubegribelig og for en Statsmand upassende Vælsen og Halvhed fra Først til Sidst? Og er det nuværende europæiske Dieblif, som man har sigtet til, af den Bessaffenhed, at det skal afholde os fra at gjøre vor Pligt, at vidne for vor Konge om de Jølelser, der i Rigets og Kronens Bessærdsanliggende i dette Dieblif ere tilstede hos os? Ere disse Forhold udenfor os af den Bessaffenhed, at de kunde undskyldes os, om vi taug? Tværtimod, de maa meget mere opfordre os til at tale; ja, jeg tør paastaae, at man maa sige, de ere af den Bessaffenhed, at man fremfor nogen finde maa vilde, maa stræbe hen til med alle de loyale og legale Midler, der staae i vor Magt at faae en virkelig stærk Regering, og en Regering kan ikke være stærk, naar den ikke er virkelig folkelig, agtet for Dygtighed, agtet for Ærbødighed og Kjærlighed til den lovlige Existence, den lovlige Udvikling, der er Danmark hjemlet. Men ogsaa i andre Henseender opfordre netop de ydre Forhold til at udtale sig. Det er dog umiskjendeligt, at der vel neppe kan være Noget at frygte for en nær Tilstedeværelse af til Exempel den første constitutionelle Stats Sæmning i Europa. Troer man, at en Engländer vil ansee det for en forbryderiff, for en

uforsvarlig Handling, at et sindigt, ædelt Folk gennem sine Repræsentanter nærmer sig sin Fyrstes Throne og udtaler for den aabent og ligefremt, at man ikke kan have Tillid til hans Regering. Det er langtfra at ville nedsette os, det er langtfra at ville kunne bringe os i Fare, men snarere det Modsatte. En Regering, selv om de Mand, hvoraf den bestod, fortjente den Dom, den næstsidste ærede Taler gav dem, vil dog ikke, naar de i den Grad, som de vitterligt gjør, mangle Folkets Tillid, kunne afgive en stærk og nyttig Regering enten fra Kongens eller fra Folkets Standpunct. Jeg vil imidlertid ikke forfølge denne Sag videre. Jeg maa tilstaae, at jeg havde troet, og jeg troer endnu, at det er ønskeligt, at den forhandles uden vidtløstlig Forhandling og uden større Bevægelse end absolut uundgaaelig er. Jeg selv har ondt ved at vogte mig for at komme i denne Bevægelse, fordi det uvillkaarligt maa foresvæve Sindet, om hvor store og magtige Spørgsmaal der her handles; men det, at Ingen kan vide, hvad den næste Dag vil bringe, det tør og det kan ikke afholde Noget fra at gjøre sin Pligt den Dag og den Stund, det paaligger ham at handle, og i den Stilling var jeg, og Mange med mig. Jeg tilstaaer, jeg havde ikke fra mit politiske Standpunct kunnet ville gjøre det første Skridt og paatage mig det Ansvar at frembringe dette Forslag, men paa den anden Side, da det er kommet frem, da Spørgsmaalet foreligger, og foreligger fra agtet og agtværdig Haand, vakler jeg heller ikke i at slutte mig dertil. Det vilde være, som et Vidne vilde trykke sig ved at afgive sit Vidnesbyrd i en Sag, fordi Sagens Udfald maaskee vilde bedrøve ham; men jeg troer desuden ikke paa, at Sagens Udfald vil blive af den Natur. Jeg har og jeg vil bevare Haab og Tillid til Kongens Visdom. Det er til ham, Sagen vil blive overgivet herfra, vi have gjort Bort, men vi have udtalt os for ham, han vil gjøre Sit.

Formanden: Dersom den ærede Landsthingsmand havde Ret i, at den 1ste Landsthingsmand for 10de Kred (Rüttichau) havde brugt ubesølede og upassende Udtryk imod Rigsdagen, saa havde det vistnok været Formandens Pligt at have kaldet ham til Orden.